

БУДЕМ НЕСТИ СВОЇ НОШІ

Наші дружини у вирій,
Як лебедиці злітають,
Й наче хмарки білокрилі
В небі блакитному тануть.

Мусим тепер доживати
У самоті вік без пари,
Крил нам ще рано складати,
Й падать на землю з-під хмари.

Нас ще в польоті тримають
Свіжо описані круги,
Начебто не відпускають
З пам'яті наші подруги.

Й слід на землі залишився –
Діти, онуки та друзі...
Схоже, кінець загубився
Десь там, на дальньому крузі.

Будем нести свої ноші,
Хай вони тягнуть нам плечі,
Йтимемо так, скільки зможем,
Кроком непевним, старечим...

Дата написання вірша: 2022-03-08